

Hồi thứ sáu mươi tư

Thác Máu

Thời tiết tháng ba nơi miền Băng Quốc tuy tuyết đã thôi rơi, nhưng lớp băng dày phủ kín mặt đất vẫn y nguyên một màu trắng xóa, khí lạnh vẫn sắt se cắt buốt da người...

Trên con đường cái quan thông đến Trường Bạch Sơn lủi lủi ba bóng người: hai trẻ một già.

Lão nhân áo xanh đi phía sau, chợt dừng bước tháo bầu rượu trên lưng xuống ông ộc một hơi dài, đoạn khà lên một tiếng khoái trá, nhìn sắc trời đang ngả bóng về Tây, lão chậm rãi cất lời:

- Xem ra hôm nay không sao kịp đường đến ảo Vân Phong rồi!

Người thanh niên áo trắng đi đầu liền quay lại:

- Lão tiên bối đừng lo, theo lời lão già méo miệng đêm qua thì chúng ta không thể lầm đường được! Tại hạ tin rằng lời của tề sư thúc tổ quyết chẳng sai, trên ngọn Trường Sơn nhất định phải có đỉnh ảo Vân, chúng ta cố công tìm kiếm thế nào cũng gặp!

Gã thanh niên áo xanh nọ liền tiếp lời:

- Kiệt huynh nói phải đấy! Tiểu đệ trông dáng lão méo miệng cũng là một tay đường đường vũ công đấy! Hai người nhìn kỹ lớp tuyết trên đường xem, vô số là vết chân, chứng tỏ đã lắm người đến đây tìm qua!

Hoa Sĩ Kiệt đưa mắt quan sát lên mặt đất tuyết một lúc liền gật đầu:

- Bình đệ rất có lý, trước khi chúng ta rời đi lão già méo miệng còn dặn thêm câu chót là nếu đêm nay chúng ta chẳng tìm được đỉnh ảo Vân, tất sẽ bị người phổng tay trên chẳng còn!

Người áo xanh chính là Phong Trần Túy Khách chợt cười ha hả:

- Nếu vì công việc chánh đáng của hai người, dù suốt đêm nay lặn lội tìm tòi, lão phu cũng chẳng nề hà công khó mỗi để theo chân.

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay cảm tạ:

- Đa tạ lòng ưu ái của tiên bối dành cho! Tại hạ còn nhớ thêm điểm đặc biệt để tìm ra mục phiêu ảo Vân Phong, theo lời của tề sư thúc tổ thì trên đỉnh ảo Vân có ngọn thác máu, bên cạnh thác có một phiến đá to bên trên khắc tám chữ, và cứ theo ý nghĩa chỉ dẫn của tám chữ nọ sẽ tìm được vị trí của Băng Quốc!

Hoa Sĩ Kiệt vừa dứt lời, đột nhiên một giọng cười âm trầm quái đản như từ không trung vọng xuống:

- Cảm ơn sự chỉ điểm của nhóc con, lão phu đã tìm suốt bảy đêm ngày, vẫn không mò ra nẻo vào, té ra lại ở bên cạnh ngọn "Huyết tuyến", ha ha...ha ha! Thật là mòn lẩn gót giày tìm chẳng thấy, bỗng không nhặt được chẳng tốn giọt mồ hôi! Ha ha...

Lồng trong giọng cười ma quái, một bóng đen từ bìa rừng cạnh xẹt vút qua, nhoáng nhanh như thời gian ánh chớp rồi mất hút!

Hoa Sĩ Kiệt khựng người đổi sắc, Hà Chí Bình cũng hồi tiếc ngẩn ngơ:

- Bắt đầu từ giờ phút này nên kín miệng như bưng mồi được. Chúng ta đuổi theo mau!

Phong Trần Túy Khách sừng râu bực tức:

- Đuổi theo các móc xì, người ta đã mất dạng từ lâu còn đâu để mà đuổi!

Hoa Sĩ Kiệt trầm ngâm một lúc liền chép miệng:

- Chẳng cần đuổi làm gì! Dù họ có vào được Băng Quốc nhưng còn ẩn toà kỳ trận cùng ba mươi sáu nẻo đường hầm, họ cũng vô phương!

Hà Chí Bình lộ sắc đăm chiêu:

- Tình hình đã chứng tỏ cho chúng ta thấy rõ vô số võ lâm cao thủ đều tụ tập quanh đây, mục đích không ngoài tranh nhau vào Băng Quốc!

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Lời suy đoán của Bình đệ không sai mấy, nhất định là mục Giáo chủ Bình Thiên lợi dụng việc vào Băng Quốc lấy bảo vật, đã phỉnh vô số cao thủ võ lâm đến lọt vào Băng Quốc để mục tóm trọn một lưới cho gọn!

Lời chàng vừa dứt một giọng cười âm trầm xa lạ đột ngột vang lên!

Thanh âm nghe như phát xuất từ sau mỏm đá cận vệ đường.

Hoa Sĩ Kiệt qua phút giây đổi sắc, lập tức bắn mình về phía ấy.

Vì qua lần kinh nghiệm trước, chàng không đợi đối phương kịp tiếp lời đã vèo người lao tới như cơn gió lốc!

Nhưng chân vừa chấm đất, chàng bỗng khựng người ra kinh ngạc tuyệt cùng.

Bằng vào thuật khinh công của chàng lúc bấy giờ trong võ lâm ít có người sánh kịp, nhưng kẻ ấy lại càng nhanh hơn chàng một bậc, tiếng cười vừa thoát ra không quá một thời gian chớp mắt là chàng đã phóng đến nơi, thế mà đảo mắt nhìn bốn phía, chẳng thấy một dạng người!

Liên theo sau đó, một giọng tụng niệm từ xa vọng tới...

Hoa Sĩ Kiệt kinh ngạc tột cùng, vội nghiêng tai nghe ngóng, thanh âm thoang thoảng lúc xa lúc gần, như tận chân mây rồi lại như sát ở bờ tai, hư hư ảo ảo khó lường được phương hướng.

Rồi đột nhiên từ một đường mòn trước mặt, ba người bỗng thấy lù lù xuất hiện một lão già quái dị thậm thọt chậm rãi tiến tới miệng lâm râm tụng niệm Phật kinh.

Hà Chí Bình buột miệng reo lên:

- Ô! Kiệt huynh trông kìa, lão già cà thọt méo miệng mà ta gặp đêm qua nơi sườn núi Trường Bạch, giờ lại xuất hiện đấy!

Hoa Sĩ Kiệt lặng lẽ gật đầu thay câu đáp, chong mắt theo dõi từng cử động kẻ vừa xuất hiện...

Bước đi của lão già tuy chậm rãi nhưng thật ra nhanh chóng phi thường, thoáng mắt đã tiến sát đến trước mặt ba người và dừng lại...

Hoa Sĩ Kiệt vội vòng tay vái chào:

- Lão trượng vẫn mạnh!

Lão già méo môi không buồn đáp, lâm râm niệm lên một câu Phật âm, chợt lớn tiếng ngân nga:

"Người người đều trọc mình ta thanh

Kẻ kẻ đều say, ta vẫn tỉnh

Thế nhân mê mãi lợi cùng danh

Ta lại xem như bọt động ghềnh

Kỳ đồ ai giữ xem chừng "giả"

Tay áo ta gìn mới thật "chân"

Giả chân chân giả khá rành phân!..."

Hoa Sĩ Kiệt vốn người minh mẫn nghe qua bài kệ của lão già đã thấu ngay ẩn ý, vội vòng tay cặn kẽ hỏi han:

- Hai chữ giả chân lão trượng vừa nêu kia, định ám chỉ ở phương diện nào?

Quái nhân méo miệng nhếch đôi môi bất đồng cười vơ vẩn:

- Lão phu thuận miệng ngâm chơi, thiếu hiệp hà tất phải bận lòng!

Hoa Sĩ Kiệt nhận ra ngay vẻ cười khác lạ của đối phương vội tiếp lời:

- Hôm qua nhờ lời chỉ dẫn của lão trượng, tại hạ cảm kích muôn vàn, huyền ngữ của lão trượng vừa ngâm kia, mong lão trượng thương tình giải rõ!

Quái nhân chợt buông tiếng cười lồng lộng:

- Sự tình trên thế gian có lúc tưởng thật mà lại giả, cái giả lại thành ra thật, giả thật hai chữ, lắm lúc tự mình phỉnh mình, thiếu hiệp chuyển đi Trường Bạch Sơn này mục đích là chi?

Hoa Sĩ Kiệt hơi biến sắc:

- Phải chăng lão trượng định ám chỉ bức kỳ đồ trên mình tại hạ?

Quái nhân méo miệng chợt nghiêm sắc mặt:

- Thiếu hiệp quả thông minh! Nếu không có điều chi trở ngại, xin hãy kiểm soát lại bầy bức họa đồ trên người xem giả hay thật!

Hoa Sĩ Kiệt càng hoang mang tái sắc, vội y lời móc bầy bức họa đồ trong người ra, thấy dấu niêm phong đã bị giở mất, chàng vội xỏ nhanh để kiểm soát thật hơn...

Quả nhiên khám phá ra ngay sự giả tạo, chàng biến sắc kêu lên:

- Vì sao lão trượng biết rõ bầy bức họa đồ trên mình tại hạ là vật giả?

Quái nhân cười ý nhị:

- Thiếu hiệp thử nhớ kỹ, từ sau khi được bảy bức kỳ đồ ấy, có lần nào bị mê qua chăng?

Hoa Sĩ Kiệt nhớ đến cơn hôn mê trên Lạc Nhạn Phong độ nọ vội gật đầu lên tiếng:

- Đúng rồi! Tại hạ có lần mê man bất tỉnh chẳng biết bao lâu, nhưng do một vị cao nhân cứu đem đi, tin chắc là người không khi nào...

Quái nhân sút môi cười to:

- Vị cao nhân nọ không khi nào tráo bảy bức họa đồ của thiếu hiệp phải chăng? Có thể là ông ta...

Ông chợt bỏ lưng câu nói nửa chừng nhìn Hoa Sĩ Kiệt như đợi chờ lời phán đoán của chàng.

Hoa Sĩ Kiệt biết ý, liền cười nhẹ tiếp lời:

- Có thể là người sợ tại hạ làm mất đi những bức họa đồ quý giá ấy, nên tạm thời tráo đi để thay tại hạ giữ gìn cho cẩn mật!

Quái nhân lại buông tiếng cười to:

- Bé con quả thật thông minh! Nhưng nếu thiếu hiệp không cần noi theo lời chỉ dẫn bảy bức họa đồ nọ mà cứ theo phương pháp đơn giản của lão phu cũng vẫn có thể lọt qua ải kỳ trận cùng bốn mươi chín đường ngầm ấy như chơi!

Hoa Sĩ Kiệt nửa tin nửa kinh ngạc:

- Lão trượng nói thật đấy chứ?

Quái nhân nghiêm trang sắc diện:

- Lão phu tuổi đã dư trăm lẻ đầu lại đi gặt gẫm hạng người trẻ tuổi như thiếu hiệp à?

Hoa Sĩ Kiệt vòng tay tỏ vẻ cung kính:

- Vãn bối xin rửa tai để lắng nghe!

Quái nhân kề miệng vào tai chàng thì thầm một lúc đoạn kết luận:

- Cứ như thế tất nhiên có thể xuyên lọt kỳ trận đường ngầm vào tận Băng Khô...

Hoa Sĩ Kiệt cảm động tạ ơn:

- Đa tạ sự chỉ dẫn của tiên bối, ơn trọng này tại hạ nguyện khắc ghi vào dạ mong được ngày báo đền. Mong tiên bối cho rõ đại danh!

Quái nhân bật cười ha hả:

- Tên của lão phu, sau này thiếu hiệp sẽ rõ, bảy bức kỳ đồ thật ấy, hiện thất lạc nơi nào, một ngày nào đó thiếu hiệp tự nhiên sẽ biết được ngọn ngành.

Âm vang vừa dứt, lão đã thoát người lao đi như biến.

Hoa Sĩ Kiệt sực nghĩ ra, lảo lảo lấy mình:

- Hình như ông là Vân Hạc đại sư thì phải!

Hà Chí Bình cười nhẹ góp lời:

- Bóng lưng rất giống, Kiệt huynh chẳng đã nói qua nơi Lạc nhận Phong độ nọ, chính Vân Hạc đại sư đã cứu anh thoát nạn, rất có thể bảy bức họa đồ nọ, chính do ông cất giữ để tránh khỏi bị người cướp đi!

Phong Trần Túy Khách vỗ tay tán đồng:

- Hả hả! Nhải con mi khá tinh ranh đấy! Lão hòa thượng quái lạ ấy sớm đã noi theo sự chỉ dẫn trên họa đồ xông xáo vào Băng Quốc qua rồi cho nên đối với đường đi nước bước xuyên trận, vượt hãm bên trong đã thuộc lòng tất cả, giờ đây cố tỏ ra vẻ bí mật, để đùa chúng ta đấy thôi!

Lão chợt ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, thấy vầng trăng đã nhô khỏi phương đông, ánh vàng nhàn nhạt tỏa bạc lên đầu non chớp cỏ, lão quay lại thúc giục mỗi người:

- Trăng đã lên kia rồi, chưa lên đường còn đợi lúc nào?

Ba người lập tức giở thuật khinh công, vùn vụt băng mình trên lớp tuyết giá, khoảng ba giờ sau đã đặt chân lên tuyết đỉnh Trường Bạch Sơn...

Nhờ ánh trăng ngà rọi sáng khắp muôn vật, mọi người đảo mắt nhìn quanh...

Bầu trời trong vắt như mảnh kính to tròn, vừa được lau sạch nhẵn, không một gợn mây trôi, thời gian đã vào sâu canh ba thì phải...

Nơi phía Nam của đỉnh chợt xông lên một luồng sáng hồng từ dưới đất tua vọt lên cao độ ba trượng rồi lập tức mất hút...

Hoa Sĩ Kiệt trở vào hướng luồng quang vừa bùng ánh, bảo mọi người:

- Chúng ta đến nơi ấy xem thử!

Ba người vội thi triển thuật khinh công, lao mình về hướng Nam của ngọn đỉnh.

Độ thời gian một tuần trà, họ đã đặt chân đến ngay địa điểm phát xuất của luồng hồng quang!

Nơi đó, đỉnh núi như bị thụt tuột vào trong để lộ ra một vành rộng tròn quay như lòng chảo, giữa trung tâm có một khoảnh nhô lên như hình yên ngựa, từ từ nơi đó cứ thỉnh thoảng độ vài phút lại phún vọt lên một vùng sáng hồng, chỉ thoáng mắt là tắt lịm.

Hoa Sĩ Kiệt lập tức xê mình đến sát vị trí của luồng hồng quang phún lên.

Đưa mắt quan sát vào vị trí của khoảnh đỉnh hình yên ngựa, khoảng lòng chảo bao quanh ngoằn ngoèo một giòng suối con, nước suối đặc biệt một màu đỏ ánh như máu, sôi sục chẳng ngừng qua lớp vỏ đốt nóng như than...

Hoa Sĩ Kiệt reo lên mừng rỡ:

- Đúng nơi đây là thác máu rồi!

Phong Trần Túy Khách cùng Hà Chí Bình nghe thế vội song song bắn mình đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt.

Ba người đứng im quan sát một lúc liền gật gù cất lời:

- Nơi đây đúng là thác máu rồi! Nhưng chẳng hiểu tám chữ trên phiến đá kia ở nơi nào?

Hoa Sĩ Kiệt liền đáp:

- Chúng ta cứ tìm xem từng phiến đá chung quanh thế nào cũng gặp!

Ba người lập tức vòng quanh ngọn tháp, vạch cỏ tìm tòi...

Độ phút sau, bên cạnh một cụm xương rồng, họ cùng phát giác được phiến đá khả nghi...

Cùng khi ấy, trước mắt họ bỗng nhoáng lên một ánh hồng chói chang và một vầng mưa máu từ bên trên chụp vãi xuống...

Phong Trần Túy Khách kinh hãi gọi lên:

- Máu, tránh ra!

Ba người cùng hấp tấp nhảy bắn ra ngoài nhanh như ánh chớp vút qua, vừa vãn vãng mưa huyết nọ từ trên tưới xuống phiến đá.

Phong Trần Túy Khách thở phào như vừa trút đi được gánh nặng:

- Nước suối phun lên đỏ hồng, có thể là rất độc không nên để dính vào người!

Ngưng đi độ vài phút, từ bên dưới lỗ đỉnh lại phun lên một vòi nước đỏ cao vút, và lại rải tưới lên phiến đá nọ...

Ba người yên lặng quan sát một lúc, nhận thấy thời gian nước suối phun lên cùng cách khoảng đều đặn như thế!

Hoa Sĩ Kiệt chợt loé lên một dự định vội lên tiếng:

- Chúng ta chờ lúc nước suối vừa phun lên xong, lập tức nhảy đến quan sát may ra có thể khám phá được vết chữ trên phiến đá.

Phong Trần Túy Khách gật gù góp ý:

- Theo sự phán đoán của lão phu thì giữa suối có đặt cơ quan chi điều khiển cho luồng nước đỏ vừa vãn tưới lên phiến đá. Vậy thì nước suối kia phải rất độc, muôn ngàn lần chẳng nên để dính vào người.

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu:

- Sở kiến của lão tiên bối rất phải. Không chừng lộ kinh vào Băng Quốc cũng như quanh quẩn bên suối máu mà thôi!

Vừa nói chàng vừa chậm rãi tiến lại gần vị trí của phiến đá nọ.

Chờ khi luồng mưa đỏ từ không trung vừa rớt xuống phiến đá, Hoa Sĩ Kiệt nhanh như cắt phóng mình đến nơi mục tiêu đã dự tính.

Phong Trần Túy Khách phía sau lo lắng dặn theo:

- Chớ... chớ chạm lên phiến đá.

Lời kêu của Phong Trần Túy Khách khiến Hoa Sĩ Kiệt cảnh giác sự hiểm nguy, chân vừa sắp chạm lên mặt phiến đá vội thu nhanh trở về.

Vận nhãn lực nhìn kỹ trên phiến đá nọ, quả nhiên bên trên có tám chữ sắc xảo phóng túng như phụng múa rồng vờ:

"Minh Nguyệt Tùng Gia, Huyết Tuyền Thạch Lưu"

Vừa đọc hết được tám chữ, đã nghe phía sau lưng giọng của Phong Trần Túy Khách lo lắng kêu lên:

- Hoa Sĩ Kiệt mau!

Không kịp một giây suy nghĩ, chàng vội vã nhún chân vọt mình thối hậu.

Chân vừa rời mặt đất, một vầng mưa đỏ cũng vừa lúc tưới ập xuống cạnh chàng.

Một vài giọt nước đỏ bắn văng lên chéo áo, lập tức một mùi khét cháy nồng nặc xông lên, những nơi bị dính phải nước suối đều cháy thủng thành tro cả.

Hoa Sĩ Kiệt toát mồ hôi lạnh than thầm:

- Ghê gớm thật!

Phong Trần Túy Khách nóng nảy hỏi ngay:

- Đã khám phá ra điều gì?

Hoa Sĩ Kiệt vội vàng đọc lên tám chữ nọ:

- Minh Nguyệt Tùng Gia, Huyết Tuyền Thạch Lưu!

Hoa Sĩ Kiệt lẩm bẩm lặp lại:

- Minh Nguyệt tức trăng sáng, Tùng Gia có thể là giữa cụm tùng nào đó, còn Huyết Tuyền tức là suối máu kia, nhưng Thạch Lưu là giòong đá là ý nghĩa chi? Không lẽ là giòong khe bên đá?

Chợt khi đó...một giọng cười the thé quái dị vang lên...

Giọng cười đột ngột và âm trầm khiến ba người cùng biến sắc quay đầu.

Hoa Sĩ Kiệt tức tối quát to:

- Ai?

Đáp lại tiếng quát của chàng, từ trên đỉnh phong cao tít ba bóng người bắn vọt xuống cạnh dòng suối máu.

Hà Chí Bình vì đứng ở phía sau cùng nên lập tức nhận ra cả ba tên vừa đến, đều mặc áo ngủ sắc, mặt che kín dưới lớp mặt máu gấm ghiếc.

Chàng kinh hãi kêu lên:

- Huyết Ma Thê Y Nhân!

Một trong ba gã nghe tiếng kêu liền xoay mặt cười ngạo nghễ:

- Bé con nhăn lức khá đấy, chúng ta là "Độc Dao" Tán Hồn Điệp, "Thiên Kiếm Thủ" Triệu Lôi và "Âm Ma" Quỷ Tổng La, danh thủ hạng nhất của Huyết Ma Giáo vâng lệnh giáo chủ đến đây tìm đường vào Băng Quốc, đã nửa tháng trời nay hơn mấy mươi cao thủ bản môn mạo hiểm vào huyết tuyền đều bỏ mạng, không ngờ được mi nói cho chúng ta nghe tám chữ quý báu ấy...

Hoa Sĩ Kiệt nghe xong lửa giận sôi bùng lên đầu óc, cố dần lòng cười lạt hỏi to:

- Nhưng lũ khốn có biết ý nghĩa của tám chữ ấy ra sao chưa?

Thiên Kiếm Thủ Triệu Lôi thay đồng bọn tiếp lời:

- Chúng ta chỉ cần nhớ tám chữ ấy về bầm lại bổn Giáo chủ, người nghiên ngẫm cặn cùng, tất sẽ tìm ra đường vào Băng Quốc.

- Vậy lão chúa tử của lũ người hiện giờ ở nơi nào?

"Độc Dao" Tán Hồn Điệp đưa mắt nhìn soi mói lên thanh kiếm trên tay Hoa Sĩ Kiệt một lúc, đáp lại bằng câu hỏi khác:

- Các hạ phải chăng là Thất Độc Thân Kiếm Khách?

Hoa Sĩ Kiệt gạt mạnh lưỡi kiếm trên tay, sấn lên một bước cười lạnh lạt:

- Đã biết rõ tên ta, sao chưa lủi đi cho sớm!

Ba tay cao thủ Huyết Ma nghe xong cùng biến sắc tháo lui ba bước.

Độc Dao Tán Hồn thủ nhanh tay thò vào chiếc túi da đeo bên hông, rút ra một mũi lĩnh tiễn màu xanh, dùng ngón tay bắn vút lên trời.

Một tiếng "bốc" nổ khê giữa thình không, mũi hiệu tiễn ánh thành một vùng lửa xanh biên biếc lơ lửng trên cao.

Hoa Sĩ Kiệt buông tiếng cười dài:

- Lũ khốn gọi chủ tử chúng bây đến à? Thiếu gia đang mong gặp lão đây!

Độc Dao Tán Hồn Điệp cùng hai đồng bọn kín đáo lờ mắt nhau ra dấu đoạn quay mình phóng nhanh như chuột lủi.

Hoa Sĩ Kiệt buông ra một tiếng cười âm thâm, khê lác đã bắn vút ra trước chẹn lối, quát to:

- Định chạy đâu?

Ba gã nọ vội hãm thân pháp, cùng rút nhanh khí giới cầm tay.

Độc Dao Tán Hồn Điệp mắt bắn hung quang, miểm môi gay gắt:

- Chặn lối chúng với ý định gì?

Hoa Sĩ Kiệt lạnh mặt dần lời:

- Lũ người muốn sống hay muốn chết?

Độc Dao buông giọng cười âm u đáp lại:

- Có ai lại muốn chết bao giờ? Nhưng người đã quên một điều, chúng ta có ba người nếu hợp sức lại, chưa chắc người đã làm gì nổi, song le giữa chúng ta không một chút oán thù, lại cùng là võ lâm đồng đạo, hà tất...

Âm Ma Quỷ Tống La chợt cười khan một tiếng, dùng truyền âm nhập mật trách cứ Tán Hồn Điệp:

- Tán huynh hà tất nói lên những lời khiếp nhược ấy, chúng ta thân phận thế nào mà đi sợ một kẻ miệng còn hôi sữa như thế!

Độc Dao Tán Hồn Điệp khê lác đầu dùng lối truyền âm đáp lại:

- Tống huynh không lẽ chẳng biết thanh kiếm trên tay gã lợi hại muôn phần, cho đến bổn giáo chủ cũng phải nể nang mấy phần!

Âm Ma Quỷ Tống La cười nhếch mép tỏ ý khinh thường:

- Đệ không tin là gã lợi hại đến mực như huynh đã nói!

Hoa Sĩ Kiệt nhìn thấy bờ môi hai người mấp máy chẳng dừng, tuy không nghe được lời, nhưng qua sắc diện liên tiếp đổi thay của họ, chàng đã lờ mờ thẩm đoán được ít nhiều, lập tức buông tiếng cười to:

- Lũ khốn mi đêm nay muốn toàn mạng thoát khỏi dòng suối máu này, trừ khi bò mà đi ra!

Âm Ma Quỷ vô phương dần nổi rống lên như điên:

- Nhãi con ngông cuồng đến thế hẳn phải tuyệt kỹ đầy người, lão phu đêm nay mong được lãnh giáo vài chiêu.

Lông trong âm thanh, tay hữu đã thò nhanh tới trước, năm ngón cụp lại như móc câu, quấy vù vào người đối thủ.

Từ nơi giữa kẽ tay gã, cuộn cuộn tuôn ra năm luồng khói đen nhàn nhạt theo trào kinh xẹt thẳng về phía chàng.

Hà Chí Bình thấy thế vội kêu lên:

- Kiệt huynh coi chừng trào kinh của lão có độc đấy!

Hoa Sĩ Kiệt chẳng dám chân chờ, vội lia nhanh thanh Thất Độc Thân Kiếm lóc thành bảy đạo lục quang chém vèo vào thế chỉ của Tống La...

- Ôi trời!

Sau tiếng thét thê thảm, Âm Ma Quỷ tháo nhanh ra sau ba bước, tay trái ôm lấy chưởng phải, máu tươi theo những kẽ tay ròng ròng nhểu xuống...

Hiển nhiên là năm ngón tay phải của Tống La đã bị thanh độc kiếm của Hoa Sĩ Kiệt hót trọn tận cùi!

Hoa Sĩ Kiệt phóng bước lao theo quát lớn:

- Ném thêm hai ngọn Thiên Cơ Chỉ của thiếu gia!

Lông theo tiếng quát, ngọn Thiên Cơ Chỉ của chàng đã tủa ra như sấm sét!

Âm Ma Quỷ rụng rời thất sắc, vội vã xé mình tháo lui, nhưng vẫn chậm một bước.

Lông ngực gã chợt nghe đau nhói như bị nhát búa to đập lên, gã chỉ hự được một tiếng nặng nề và nhào ngay xuống đất.

Thiên Kiếm Thủ Triệu Lôi cùng Độc Dao Tán Hồn Điệp vội song tiến lên trợ cứu, nhưng đã muộn.

Hoa Sĩ Kiệt chờ cho đối phương đến đúng tầm, cấp tốc phi lên một cước, đá bung thi hài Âm Ma Quỷ về phía hai người.

Triệu Lôi cùng Tán Hồn Điệp cùng hét lên một tiếng song song tràn mình tránh vệt sang đôi phía...

Xác chết Âm Ma Quỷ vượt mất mục tiêu không bị sức cản trở nào vẫn lao vù vào không khí và rơi tõm giữa suối máu...

Một vầng hồng quang túa lên, kẹp theo một mùi da thịt khét cháy xác chết của Âm Ma Quỷ trong khoảnh khắc tiêu biến giữa lòng suối máu sục sôi!

Thiên Kiếm Thủ trước tình xót xa đồng bọn quên cả hiểm nguy, thế kiếm trên tay vèo vèo chém luôn ba nhát.

Hoa Sĩ Kiệt chẳng né tránh mà trái lại sấn bước xê lên, ngọn độc kiếm đồng thời quất nhanh ra đúng ba chiêu đón lại.

Keng!

Kế tiếp là một tiếng "rắc" khô khan, trường kiếm trên tay Triệu Lôi gãy thành đôi đoạn.

Bao nhiêu hùng khí trong khoảnh khắc tiêu tan, gã Triệu Lôi chỉ còn là một con người với đúng bản năng tham sống sợ chết, vội vã quay mình bỏ chạy.

Hoa Sĩ Kiệt dễ đâu để xổng con mối sau một tiếng cười khan, ngọn chưởng từ tay trái đã tung liên theo như chớp xẹt.

Triệu Lôi chân chưa tròn hai bước, miệng đã hự lên một tiếng nặng nề, thân hình ngã chúi tới trước, bụng ngực bị chưởng kinh tông trúng, ruột gan lòi banh cả ra ngoài.

Độc Dao Tán Hồn Điệp thừa cơn chàng bận đối phó với Triệu Lôi vội vã bắn mình thoát nhanh khỏi trận cuộc.

Hà Chí Bình tức tốc lao theo, tung nhanh một ngọn "Mai hoa trảo" miệng hét vang lòng:

- Chạy đâu, ném thử một trảo đã!

Độc Dao Tán Hồn Điệp thâm biết khó nổi dụng mưu "chuồn" lập tức xoay người, chém tháo ra ba đao với tất sinh công lực.

Với thế đao liều mạng của đối phương, Hà Chí Bình dám đâu đỡ gạt vội vã thối lui năm bước.

Hoa Sĩ Kiệt thấy thế nguy cho nghĩa đệ mình, hấp tấp bắn người tới quát to:

- Bình đệ mau lui ra, tên khốn này để cho ngu huynh xử trí!

Chân vừa chấm đất, chàng đã cả người lẫn kiếm nhào tới phủ công.

Độc Dao Tán Hồn Điệp thừa hiểu mình không sao đối địch lại dùng kế hoãn binh:

- Các hạ dừng tay, tôi có điều muốn nói!

Hoa Sĩ Kiệt vội hãm liên thân pháp, lạnh lạt hỏi gần:

- Muốn nói điều chi?

- Nếu các hạ quyết giết tôi, tất sẽ hối hận sau này.

Hoa Sĩ Kiệt nhú mày ngạc nhiên:

- Vì sao?

Độc Dao Tán Hồn Điệp nghiêm sắc mặt trịnh trọng:

- Mục đích của các hạ phải chẳng vào Băng Quốc để tìm bí kíp và bảo vật võ công? Nếu như tại hạ bị giết chết tại nơi này các hạ sẽ không bao giờ lấy được những vật đang muốn tìm.

Hoa Sĩ Kiệt càng nghe càng lạ lùng:

- Tại sao mà chẳng được?

Độc Dao giọng thêm phân trịnh trọng:

- Các hạ còn nhớ chăng sự việc nơi Diêm La trang. Chiếc chìa khóa ngọc mà các hạ đoạt được vào tay chắc các hạ đã dư hiểu là...

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt ngắt ngang:

- Chẳng cần mi giải bài, ta đã sớm hiểu từ lâu là vật giả. Nhưng một khi ta tóm lấy gã chủ nhân của mi, vật thiệt sẽ vào tay không khó!

Độc Dao Tán Hồn Điệp cũng buông tiếng cười lạt đối lại:

- Các hạ tuy rằng võ công siêu quần, nhưng kinh nghiệm vẫn còn quá thiếu.

Hoa Sĩ Kiệt nghe nóng ran da mặt:

- Tên khốn nên nhớ rằng mi hiện giờ còn trong tay ta, lời lẽ khá nên thận trọng ít nhiều...

Tán Hồn Điệp lảo liêng đôi mắt gian hùng vội tiếp:

- Tại hạ đâu dám vô lễ với người, chẳng qua thiếu hiệp có giết tại hạ cũng vô ích, mà không chừng khó có cơ hội lấy được chiếc chìa khóa ngọc nọ! Vì then chốt nơi cất giữ vật ấy, tại hạ...

Hoa Sĩ Kiệt nửa tin nửa nghi:

- Phải chăng hiện do người cất giữ?

Độc Dao Tán Hồn Điệp rần rỗi gật đầu:

- Tuy không phải do tại hạ cất giữ, nhưng tại hạ lại biết rõ vị trí mà tề giáo chủ đang cất dấu.

Phong Trần Túy Khách từ nãy giờ đứng im quan sát câu chuyện giữa đôi bên, chợt buông lời cảnh giác:

- Hoa Sĩ Kiệt nên cẩn thận kế hoãn binh của tên gian hùng ấy!

Hoa Sĩ Kiệt gật đầu như hội ý, im lặng nhìn sắc thái phản ứng của gã giáo đồ Huyết Ma.

Độc Dao Tán Hồn Điệp ung dung ngửa cổ cười xòa...

Hoa Sĩ Kiệt trừng mắt thét to:

- Cười gì?

Tay chàng lỏng theo tiếng quát, vươn ra chụp lấy mạch môn của gã ta.

Tán Hồn Điệp kinh mang biến sắc, vội ngưng ngang giọng cười nghiêm chỉnh cất lời:

- Tại hạ lúc này đã tự nhận mình võ công kém hơn thiếu hiệp muốn giết tôi dễ tự trở tay, nhưng nếu muốn dùng cường lực để bức bách tại hạ cung chiêu những gì đã biết, e rằng chỉ phí sức tốn công.

Hoa Sĩ Kiệt không buồn tranh biện, tay thoăn thoắt như thoi điểm nhanh khắp đại huyệt châu thân của gã.

Tán Hồn Điệp chợt cảm thấy châu thân rung rờ, kinh lực khoảnh chốc tiêu nốt, té khụy ngay trên đất.

Hoa Sĩ Kiệt quay sang Phong Trần Túy Khách thỉnh ý:

- Tạm thời lưu mạng sống già nơi đây, để dụ tên Huyết ma Giáo chủ đến cứu, tại hạ sẽ có kế hoạch đối phó, việc tối cần hiện tại là chúng cố nghiên cứu để tìm nhanh những ẩn ý của tám chữ lưu trên phiến đá, để tìm nẻo vào Băng Quốc càng sớm càng hay!

Hà Chí Bình, Phong Trần Túy Khách cùng nhè nhẹ gật đầu biểu lộ sự đồng ý.

Cả ba người thế là cùng đắm chiêu nghiệm ngẫm những ý nghĩa của tám chữ bí ẩn trên.

Phong Trần Túy Khách cùng Hà Chí Bình cúi đầu lẩm nhẩm đọc đi rồi đọc lại tám chữ nọ, nhưng chiêm nghiệm cả buổi trời mà vẫn không sao tìm được ý nghĩa huyền diệu bên trong.

Hoa Sĩ Kiệt trái lại cấp kiếm bách bộ lui tới, ngửa mặt nhìn bầu trời trong vắt ánh trăng sao...

Lúc ấy vầng mặt nguyệt tròn vành như chiếc đĩa bạc treo lơ lửng trên đầu cội tùng cạnh ngọn suối máu đang chốc chốc phún lên từng vầng nước đỏ au...

Hoa Sĩ Kiệt như sức nghĩ ra điều gì, nhú mày đắm chiêu nhìn lên cội tùng một lúc, chợt vỗ đùi reo lên:

- Nghĩ ra rồi! Ha ha... thật là huyền diệu, vô cùng huyền diệu...

Hà Chí Bình nóng nảy giục chàng:

- Kiệt huynh nói mau cho mọi người nghe xem!

Hoa Sĩ Kiệt hân hoan chỉ lên vầng trăng đang trên đỉnh cây tùng giáng giải:

- Bốn chữ đầu của tám chữ đó là "Minh Nguyệt Tùng Giang". Các người nhìn xem thử có phải là vầng trăng tỏ đang chói rạng giữa đỉnh tùng đấy chăng?

Hà Chí Bình gật gù:

- Cứ tạm cho là phải đi, nhưng còn bốn chữ dưới "Huyết Tuyên Thạch Lưu" thì sao?

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ giải tiếp:

- Nước trong suối ngầm, mỗi lần phún lên nước đỏ, chẳng phải đều rơi tưới trên phiến đá ấy sao?

Phong Trần Túy Khách vuốt râu trầm mặc:

- Sự giải thích của ngươi kể ra rất hữu lý, nhưng lối vào Băng Quốc thì nơi nào?

- Tám chữ ấy rõ ràng ám chỉ vào phiến đá nọ, nếu như di động phiến đá ấy là có đường vào Băng Quốc rồi!

Phong Trần Túy Khách vỗ tay cười to:

- Đúng! Đúng! Ta trí óc già rồi nên chậm hiểu quá chùng chùng!

Độc Dao Tán Hồn Điệp không khỏi chép miệng khen thâm:

- Tên tiểu tử này thật rất thông minh, một vấn đề khó khăn đến thế mà gã nghĩ ra được trong chốc lát, tương lai của gã sau này càng rạng rọ biết là bao?

Hà Chí Bình trẻ người nóng nảy:

- Vậy ta vào nhanh cho rồi!

Hoa Sĩ Kiệt xua tay ngăn cản:

- Bình đệ chớ vội! Luồng nước đỏ của suối máu, hướng phún lại chĩa thẳng lên phiến đá nghiêm mật như một võ sĩ canh giữ chốn ra vào, đủ chứng minh nơi ấy là đường xuyên vào Băng Quốc. Song le, đã có óc bố trí linh diệu như thế, tại làm sao người đó lại còn lưu chữ trên phiến đá làm gì? Điểm ấy, thật khiến người phải hoài nghi khó giải...

Phong Trần Túy Khách nhú mày dăm chiêu:

- Miền Băng Quốc là một địa danh đã làm xói động võ lâm suốt tám mươi năm dài, thứ nhất là bảy bức kỳ đồ cùng chiếc chìa khóa ngọc càng gây cho võ lâm hơn mười năm sống trong tang thương, đủ thấy rằng nó ẩn tàng nhiều vấn đề kỳ bí...

Lão nương lại đôi giây như đăn đo lời sắp nói:

- Theo lão sau này phán đoán thì trong Băng Quốc, nhất định đang ẩn cư một thế ngoại cao nhân, mà võ công siêu quần vượt chúng, người cố ý dùng Băng Quốc để làm môi đất dẫn kẻ tài trí Trung Nguyên đến để khảo nghiệm võ công của họ lẫn của người...

Hoa Sĩ Kiệt thận trọng nề lời:

- Lời tiên bối rất hữu lý! Tại hạ dù bất tài, đêm nay cũng quyết vào cho được Băng Quốc đo đẩu thử cùng vị cao nhân nọ xem cho biết!

Phong Trần Túy Khách nheo mắt cười hóm hỉnh:

- Biết đâu chừng bên trong lại chẳng là một tuyệt thế mỹ nhân? Nếu quả như lời đoán, thì chú họ Hoa đúng là con người có vận đào hoa vậy! Ha... ha ha...

Hoa Sĩ Kiệt hơi đỏ mặt cười to lắc đầu:

- Lão tiên bối trêu tại hạ làm chi! Chúng ta khởi hành vào Băng Quốc là vừa!

Miệng thốt, chàng đã nhấc bước xung phong tiến trước.

Vietkiem.com